Ved Søndagens Forhandlinger maatte vi ovre fra Evropa atter forbavses. Det Omfang, den Dybde og Hengivenhed, hvormed denne Dags Talere viste sig at have studeret religiøse Spørgsmaal, var rent utrolig. En Samling Theologer kunde ikke have vist større Nidkjærhed og Indsigt. Eftermiddagsmødet var udelukkende religiøst, det optoges af Foredrag om „Tro og Viden", „Kvinden i den første kristne Kirke", Salmer, Bøn og Forhandling om religiøse Spørgsmaal. Aftenens Program indeholdt et gribende Foredrag af Mrs. Wallace, Enke efter Guvernøren i Indiana, om „Stemmesedlens moralske Betydning". Man fortæller, at Mrs. W. har været en ivrig Modstander af Kvindens Stemmeret, lige til hun en Gang gik op til Senatet med en Kvinde-Petition i Afholdssagen, der begyndte saaledes: „Vi undertegnede pukke ikke paa Stemmeret" osv. i sand kvindelig og ydmyg Tone. Senatet tog sig imidlertid en god Latter over Petitionen og over Mrs. Wallace med, og dette oprørte hende saaledes, at hun udbrød: „Vel, behandler Mænd dette Livsspørgsmaal paa saadan Vis, er det bedst, at Kvinder komme ind i Lovgivningen". Fra nu af arbejdede hun utrættelig i „the yellow ribbon army" (det gule Baands Hær), som de Kvinder, der forlange Stemmeret, kaldes her, efter det gule Baand, de bære i Knaphullet.

Mrs. Stanton hævede Mødet med en længere aandfuld Afskedstale, og dermed sluttedes denne mindelige, uforglemmelige Uge, denne verdenshistoriske Tildragelse, den første i sit Slags. Alle Arrangementer var i Hovedsagen udmærkede, især efter at den første Dags Forvirring med de mange her fra og der fra kommende Afsendinge var gaaet over. Et helt Aar havde Miss Anthony, Viceformanden, arbejdet paa at gjøre Forberedelser sammen med Miss Foster, Sekretæren, og Mrs. Sewall, Ordfører i det forberedende Udvalg. Omtrent 5000 Breve var vexlede. 12,000 Dollars gik med til Udgifterne. Pengene var skjænkede og bragt til Veje af Kvinder, der til Dels fik dem tilbage ved Medlemsbidrag. Anordningen af Gjæsternes Underhold og Modtagelse, Musik, Dekorationer, Jærnbanebilletter, Hoteller etc. var overdraget forskjellige Bestyrelser. En kvindelig Stenograf med en Stab af kvindelige Under-Stenografer ledede Referaterne, og Mrs. Clara Colby anførte rolig og stødt sin lille Hær af kvindelige Bladreferenter i det midlertidige Aviskontor i „Riggs House". Der herskede en gjensidig Enighed, Imødekommen og Interesse. I de ledige Timer samledes vi i Hotellets store Dagligstue. Der gjorde man Bekjendtskaber, knyttede Venskabsbaand, saa berømte Kvinder fra Øst og Vest række hverandre Haanden og bevæget udtale deres Glæde over at træffe dem, de længe havde kjendt af Omtale. Tit hørte man en Præsentation som følgende:

„Jeg er Mrs. X. fra Y".

„Og jeg er Mrs. Y. fra K".

„Ah — er De gift? jeg troede, De var ugift"!

„Jeg? Som har den bedste Mand i Verden"!

Og saa skulde de gode Damer se Mandens Portræt og fælde et Par Taarer over „Baby's Fotografi", som lignede saa „udmærket". Det er nemlig det mest karakteristiske for Amerikas Kvinder, at de ere saa kvindelige helt igjennem, saa moderlige, ømme, varmhjærtede, samtidig med, at de ere praktiske lige ud i Fingerspidserne.